

Милен Михайлов

Котешки живот

Събуждам се от сигналите на нощната смяна. Всичко е наред, затова си позволявам още няколко мига на блажено спокойствие, преди да стана от леглото и да се заловя за работа.

Поглеждам през прозореца – напук на всичко, отвън щастливо ми се усмихва истинска природна идилия – слънце, небе, птички, и други такива! Аз да си призная съм „нощна птица“ ама жребият ми се падна да дежурия през деня.

Разнася се звън – будилникът. След малко всички ще се раздвижат. Хуквам към кухнята, така както се очаква от мен. Там вече ме чака празната паница. Стопанката идва с кутия котешка храна. Тя е най-красивото същество, което съм виждал. Май съм влюбен. Разнася се „Пис, пис, пис“. Е и това допринася за чувствата ми. А сега, още няколко минути блаженство и почвам. Трябва да призная, че котешките храни са се подобрили с времето.

Хората се изнасят забързани по своите си дела и къщата утихва. А сега на работа! Приближавам се към сенките в ъгала. Нещото скрито там далече, делече помръдва неспокойно. Предвестникът на събуждането! Напрягам тренираните си сетива, но всичко е наред. Врагът спи, така, както през последните хилядолетия.

Потеглям към банята, където е другия пробив, но и там нищо.

Това което ме притеснява обаче е новата придобивка на семейството – голямо стенно африканско огледало с красива рамка от абаност и интересни инкрустации, които кой знае защо карат рижавата ми козина да настръхва предупредително.

Приближавам до него предпазливо. Не би трябвало, но откъм матовото стъкло долавям съвсем лек полъх примесен с ясно доловим дъх на катран. Всяки нерв в мен изкрещява предупредително, мускулите ми се напрегат, но в същия миг нещо тъмно и горещо избликва откъм огледалото и ме обгръща. Усещам как козината ми се подпалва, как кожата ми започва да се свлича. Болка! И пак! И пак! Нямам голям избор.

ТРАНСФОРМАЦИЯ!

Сега е по добре. Поне мога да мисля. Нося се из странния свят на врага като тиха мелодия. Неоновите светкавици гаят ушите ми, миризмата на сярата никога не е била толкова нежна. Започвам да се отпускам. **СТОП! МИСЛИ!** Къде съм? Какво става с мен?

Мъглата в съзнанието ми се разсейва за миг. Виждам трона на Врага – голям, черен, извисяващ се като планина и аз в подножието му. Не мога да помръдна, въпреки трансформацията

Настъпва раздвижване. Сега ще дойде! Усещам го! Оглеждам се и

виждам – тълпа от най невероятни същества и сред тях Врагът! Огромен е, но сякаш поглъща погледа. Не можеш да го опишеш. Е ако ще се мре, поне съм единственият, който го е видял с очите си.

Разнася се гръмовният му глас. Говори странно, но всичко разбирам. Говори за мен, за мъчителна смърт, моята, на хората, на всичко живо!

От някъде изригва облак пурпурна пара. Съзнанието ми отново се замъглява. Светлини, аплодисменти, крясъци на подивялата тълпа, фанфари! Оглеждам се и виждам. Аз съм на арената. Срещу мен – Врагът на Живота – огромн, свиреп и все така неясен.

Добнем се, обикаляме, той напада! Аз отскачам. Огромният му нокът ме докосва. Няма кръв. Само безкрайна агония!

„Битката продължава в нас“ – каква ирония в думите на Учителя. Ами сега!

Причернява ми! Събирам последни сили: „Барух ата Адонай! Елухейну мелех аолам!“ . Смърт без илюзии. Защо не!

Готов съм за голямото пътуване. Смъртта се бави. Отварям едното си око. Всичко е там – арената, тълпата, Врагът! Но не! Какво е станало? Илюзията се е разпръснала. Атавистична усмивка оголва зъбите ми!

Е какво пък. Понякога е хубаво да си котарак!... После замахвам и всичко свършва.

ТРАНСФОРМАЦИЯ!

Пак съм в стаята си. Къщата бавно се изпълва с народ. Шеги и весели закачки ехтят из стаите. Хората са толкова безгрижни! Ето влиза стопанката и се разнася: Пис пис пис! Обичам я!

Уморен съм, затова не се помръдвам. ТЯ се появява с купичката котешка храна. Погалва ме зад ушите. Чувам звънливия ѝ глас: „Хубаво е да си котка – по цял ден спиш а и яденето на крака ти носят!“

Поглеждам към ъгъла на стаята, където, скрит зад сенките е моят трофей и се навеждам към храната. Мишата кожа потръпва леко като жива. Е не че съм гладен, ама какво да се прави – Котешки живот!

А'ТУИН

КРАЙ

© Милен Михайлов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/612>]